

бедна срѣда отъ народа. Тѣ имаха за девизъ: съ бунтъ, съ възстание — за политична свобода. Между тѣхъ се числятъ народнитѣ хайдути съ създаденъ авторитетъ и борческа традиция между маситѣ, като тѣхни предани защитници; тѣхъ добре разбираха потиснатитѣ милионни роби, съ тѣхъ тѣ вървѣха...

Идеалитѣ на цариградскитѣ книжовници и черковници бѣха тѣсни, ако и съ *raison d'être* въ историческа перспектива; а на другитѣ, букурешкитѣ революционери — енергични и прѣки къмъ целта.

Въ този кржгъ на идеи и бурни стремежи Раковски почва да се ориентира. Знае се, че своето умствено развитие той почва чрезъ и между черковници и патриоти, които сж били начело на едно движение за национално самосъхранение, вѣрска независимостъ и просвѣта. Тамъ, въ Цариградъ, Раковски бѣ всрѣдъ тѣзи брожения и подъ влияние на Илариона, а най-вече на съгражданина си Неофитъ Бозвели. Отзивчивиятъ младежъ пое възгледитѣ на пламенния монахъ, които не бѣха едностранчиви: борба противъ фанариотитѣ и гръцката патриаршия, както и противъ турци и чорбаджии. Той встѣпи съзнателно